

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

DEIEN els antics: senyals al cel, treballs a la terra. Si la profecia era considerada infal·lible en temps llunyans, té encara en els nostres dies la virtut de fer-nos adonar de les malvestats que pesen sobre el món. En la vigília de la reunió de la centèssima sessió de l'Assemblea de la Societat de Nacions, els diplomàtics arribats a Ginebra pogueren advertir l'aparició d'un fenomen meteorològic que els savis astrònoms han definit amb la classificació d'una aurora boreal. Des d'alguns indrets, el fenomen semblava projectar les clarors d'una gran batalla, i certament aquelles llums no desmentien pas la vivor del terrible drama que viu la humanitat. Era una invocació al seny; un record de la tragèdia que plana damunt dels pobles ibèrics i de l'Extrem Orient. Els més horribles crims, per la maldat dels homes, es toleren en una època de civilització, recolzada per organismes que tenen la pretensió de laborar per la pau, quan en realitat no fan altra feina que comunicar-se les impressions dels mals instints arrelats en les consciències de la perversitat humana. I així els representants de les grans potències recullen en l'Assemblea ginebrina les dades precises per elevar el programa d'armaments, segons sigui el perill que amenaça als pobles respectius, mentre els més dèbils serveixen d'entreteniment a la brutalitat desfermada dels més ambiciosos i interessats en què hi hagi una pugna constant. Res hi fa que l'espectre de la mort, de la fam i la destrucció mostri la seva figura sinistre com un perill immediat per a tots els pobles de l'univers. Avui, com ahir, l'hegemonia dels uns sobre els altres, el manteniment dels privilegis i l'orgull de les races, encaminen el món envers la guerra i procuren destorbar tota possibilitat de pau. L'home és el llop de l'home i ho serà en tant que obeeixi els designis del capitalisme, tot l'esforç del qual va contra la formació d'una societat justa i basada en fonaments sòlids. Per això, els pobles que coneixen el martiri, que saben els sacrificis que costa el redreçar-se contra la fera dominadora, han de conjurar-se a no sobreviure en tant

La situació militar

Els motius del nostre optimisme

(Del Butlletí Desenal de la secció d'informació de l'Estat Major de l'Exèrcit de Terra)

La guerra espanyola—civil i nacional, però més nacional que civil—, és comentadíssima pels crítics militars estrangers, des que el 15 de desembre atacàrem en el Baix Aragó. Feia algun temps que havíem passat a segon pla en l'actualitat periòdica mundial. Caigut el Nord a poder d'italians alemanys i franquistes, en preparació l'ofensiva irressistible que havia d'acabar la guerra, segons deien les ràdios Salamanca i Burgos i les cròniques dels corresponsals acreditats en el «cuartel» general rebel, els comentaristes posaren la vista a l'Extrem Orient. Una toponímia exòtica va substituir a la peninsular. En les redaccions es deixaren abandonades les atlas d'Europa per les d'Àsia.

Heus ací, però, que els republicans en lloc d'ésser atacats, atacàrem; en lloc de veure'ns sorpresos, sorprenguérem i no sols no ens posàrem en derrota, sinó que guanyàrem tàcticament i estratègicament, ultra conquistar un camp atrinxerat vastíssim, i una capital de província, i férem milers de presoners, i ens apoderàrem de moltíssim i utilíssim material de guerra... I els crítics desdenyosos, sol·licitats, tal vegada, amb contrarietat, pel que per ells era un esdeveniment inesperat, tornen a dedicar nos llargs articles més o menys parcials o més o menys justiciers.

que no els somrigui la llibertat definitiva, la redempció absoluta de tota ingerència a la seva llibèrrima voluntat d'organitzar-se en família que gaudeixi d'una veritable solidaritat de productors i amb un avenç social que no necessiti d'armaments per assegurar una vida de pau amb els altres pobles del món. La voluntat dels soferts podrà molt més que tot el que disposi la diplomàcia, que camina a passos curts i té por al propi trepig.—ALFIL.

S'ho val posar l'atenció en els judicis emesos per alguns conspicus escriptors militars alemanys. El redactor del periòdic nazi «Frankfurter Zeitung», qui glossa els fets relacionats amb llur professió castrense va dir, al pocs dies de començar la batalla de Terol, que la nostra iniciativa era molt interessant i digna d'elogi, però que, probablement, acabaria en un fracàs, perquè és molt difícil fer passar a un Exèrcit, ràpidament, d'una perllongada defensiva a una ofensiva eficaç.

Ja s'haurà convençut l'esmentat professional de les armes, de què les nostres forces tenien capacitat sobrera per a fer-ho amb èxit.

La guerra moderna és massa complicada per voler-la tancar en uns llibres d'Acadèmia. Caldrà fer-la sempre amb sujecció a unes regles immutables i eternes perquè són obra del sentit comú.

Per quina raó l'Exèrcit republicà espanyol seria incapaç, arribat el moment, de transformar la seva defensiva estàtica en ofensiva dinàmica? Brunete i Belchite havien estat uns assaigs prometedors. Terol fou l'estrenar-se feliçment. Altres empreses acreditaran i consolidaran la seva naixent fama.

Un altre crític militar alemany, el coronel von Paenecke, en un article de l'«Anuari de la Reichswehr per a 1938», ha plantejat un tema molt interessant, relatiu també a la guerra espanyola. Ha dit, en substància, que les tropes italianes i la «macedònia» de races i colors que forma la infanteria franquista s'han acostumat a què l'aviació ho doni tot fet, i que els triomfs de les unes i de l'altra en el Nord d'Espanya no són gloriosos perquè foren les forces aèries les que venceren a les milícies de la República. I afegeix que els aviadors alemanys es queixen